

Fartsblinde terapeuter

Trine C. Eikrem

psykologspesialist i Bufetat, region øst

Er det mulig å være ekte til stede for pasientene når kravene om mer gjennomstrømming er så styrende i helseforetakene?

PRIORITERING

JEG HAR SETT stykket *Overføring* på Det norske teatret. Etter å ha sett det var jeg fylt av takknemlighet og vemod. Ikke bare på grunn av stykket, men på grunn av samtalen jeg hadde rett etterpå med noen fine unge mennesker, som snart kan kalle seg psykologer.

I *Overføring* snakker de pensjonerte terapeutene om sin takknemlighet over at de jobbet i en tid hvor de hadde mulighet og lov til å bruke tid på pasientene sine. Uttalelser som: «Terapi på under et halvt år, kalte vi korttidsterapi» og «du må være sammen med noen lenge, for virkelig å bli kjent med dem», står i sterk kontrast til kravene om effektivisering og gjennomstrømming som preger dagens diskurs.

Studentene fortalte om opplevelsen av å bli overveldet da de var i hovedpraksis. Ikke over å møte mennesker i krise, men over tempoet disse menneskene møtes med. Selv har jeg jobbet som psykolog i 15 år, de siste syv årene som leder. Da jeg begynte som terapeut, var det fokus på å gi et tilbud til de som ba om hjelp, og lite fokus på prioritering og effektivisering. Det er ingen tvil om at det i disse årene har vært rom og behov for en fartsøkning, og jeg har selv ønsket fartsøkningen velkommen. Samtidig har det vært viktig for meg å tviholde på at ingen er gode terapeuter om de opplever at de går på akkord med sin egen faglighet.

Man trenger ro og tilstedeværelse for å være en god hjelper. Etter å ha sett *Overføring* begynte jeg å tenke på om vi som står midt oppi denne fartsøkningen, har blitt fartsblinde. Er det mulig å være ekte til stede for de som kommer til oss, når kravene om mer standardisering og gjennomstrømming er styrende, og neste klient allerede sitter på venterommet? Har vi som terapeuter nok ro til å se oss selv utenfra og huske at det å kjøre i 80 km/t føles veldig sakte etter å ha kjørt i 130 km/t en god stund? Er 80 sakte nok for neste klient?

De pensjonerte terapeutene i «*Overføring*» beskriver den terapeutiske og menneskelige verdien av å ha hatt muligheten til å være en viktig person for et annet menneske. De beskriver også det ansvaret de har hatt, og hvordan det har påvirket dem. Hvor mange kan om 40 år si at en pasient har sagt til dem: «Jeg klarte meg fordi jeg visste at du alltid var der for meg»?

Tiden er inne for å lage noen fartsdumper.